



των **Τάσου Βασιλειάδη, Σπύρου Δρίτσα, Χρίστου Τουλιάτου**

Στη νέα περίοδο που διαμορφώνεται είναι πολύ πιο χρήσιμη η συλλογική και ατομική περισυλλογή παρά η συνήθης και εύκολη συνθηματολογική κριτική, πόσο μάλλον οι εντελώς αυτοαναφορικοί πανηγυρισμοί για αποτελέσματα εκλογών και διπλασιασμούς ψήφων.

Δεν μιλάμε φυσικά για κάποια εσωστρεφή περισυλλογή. Έχουμε πολλά να κάνουμε στο κοινωνικό κίνημα με μία λογική και φυσιογνωμία που ίσως θα μπορούσε να κωδικοποιηθεί ως «διεκδικούμε - επιβάλλουμε - υπερασπιζόμαστε - αντιπαλεύουμε». Διεκδικούμε όσα χάσαμε και όσα είναι αναγκαία με βάση συγκεκριμένο πλαίσιο πάλης και ιεράρχηση στόχων και μετώπων. Επιβάλλουμε κινηματικά σε κυβέρνηση και κεφάλαιο τη θεσμοθέτηση, αλλά και την υλοποίηση αυτών. Υπερασπιζόμαστε τις κατακτήσεις κόντρα στη θεσμική και εργοδοτική αντίδραση. Αντιπαλεύουμε δεξιές παλινωδίες της κυβέρνησης, όπως και κάθε αντιδραστική κίνηση σε κοινωνικό-κινηματικό επίπεδο. Αυτή η κίνηση σίγουρα απαιτεί άμεσα τη συγκρότηση των αναγκαίων προγραμμάτων πάλης ανά χώρο, την ιεράρχηση στόχων και τακτικών κινήσεων και λογική κοινής δράσης με όλες τις αγωνιζόμενες δυνάμεις.

Το βασικό όμως που μας προβληματίζει δεν είναι αυτό αν και ανησυχούμε για τα αντανάκλαστα μέρους της επαναστατικής αριστεράς ως προς την παραπάνω μεθοδολογία και την αμηχανία που δείχνει απέναντι στη νέα κατάσταση που διαμορφώνεται. Παρόλα αυτά, αν και δεν είναι δεδομένο, πιο εύκολα θα συγκλίνει σε μία πιο πραγματική γραμμή στο κινηματικό επίπεδο. Το βασικότερο είναι η επιφανειακή ανάλυση των δυναμικών που κάνουμε ως πολιτικός χώρος και δημιουργεί στρεβλή εντύπωση για τους πραγματικούς πολιτικούς χρόνους. Όπως επίσης και η απουσία προγραμματικού βάθους χωρίς το οποίο δεν μπορεί να συγκροτηθεί ουσιαστικός και αιχμηρός αντιπολιτευτικός λόγος χωρίς απλή εκφορά συνθημάτων ως κριτική. Και πολύ περισσότερο δεν μπορεί να τεκμηριώνεται η δυνατότητα και αναγκαιότητα ενός άλλου δρόμου ρήξεων, ανατροπών και σοσιαλιστικού μετασχηματισμού για την ελληνική κοινωνία έξω από χρέος, μνημόνια, ευρώ και ΕΕ.

Η αίσθηση του άμεσου και μεσοπρόθεσμου πολιτικού χρόνου

Οι πρόσφατες εκλογές σταθεροποιούν προσωρινά την πολιτική ρευστότητα και αστάθεια. Πιο σωστό είναι να πούμε ότι αυτό ήδη άρχισε να γίνεται από τις ευρωεκλογές. Κάτι που δυστυχώς μικρόνοοα πολλοί αδυνατούσαν να δουν θεωρώντας ότι υπάρχει δυνατότητα καταγραφής «καθαρών» απόψεων σε ένα τοπίο ρευστότητας τύπου Μάη 2012 με αποτέλεσμα να χαθεί ένας χρόνος στο εγχείρημα μίας μετωπικής πολιτικής συνεργασίας κάποιων δυνάμεων της αριστεράς του άλλου δρόμου.

Αυτή η σταθερότητα αποτυπώνει όμως ένα τοπίο νέας μακρόχρονης και σταθερής ηγεμονίας του ΣΥΡΙΖΑ ή θα αποδειχθεί στιγμή σε μία πορεία πολιτικής αστάθειας που δεν έχει τελειώσει; Εκτιμούμε το δεύτερο θεωρώντας ότι η πολιτική έχει σχετική αυτοτέλεια, αλλά δεν είναι πλήρως αυτονομημένη από την οικονομία. Ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να κινηθεί σε μία λογική ήπιας αναδιανομής και προσαρμογής στο πλαίσιο της σοσιαλδημοκρατικής θεώρησης του «διχτιού κοινωνικής ασφάλειας» για τους ασθενέστερους. Όμως δεν απαντά με ριζικά διαφορετικό τρόπο στο κεντρικό πρόβλημα της χώρας που συμπυκνώνεται στο παρόν αναπτυξιακό πρότυπο εντός του ενδοΕΕ και διεθνούς καταμερισμού εργασίας. Και δεν απαντά ριζικά γιατί δεν στοχεύει ούτε στην αλλαγή της διεθνούς θέσης της χώρας (σχέση με ΟΝΕ-ΕΕ), ούτε στη ριζική άρση του εκβιασμού του χρέους, ούτε στην αλλαγή του καθεστώτος του τραπεζικού συστήματος ούτε στην πλήρη άρση του ξεπουλήματος δημόσιας περιουσίας με τις ιδιωτικοποιήσεις. Αυτές είναι οι χοντρές γραμμές πρόσδεσης στο παρόν χρεοκοπημένο αναπτυξιακό πρότυπο και όχι το «παρασιτικό» ελληνικό κεφάλαιο που ως αποτέλεσμα καταφεύγει αμυντικά στη φοροδιαφυγή και την παραγωγή προϊόντων χαμηλής εισοδηματικής ελαστικότητας ζήτησης για την εγχώρια μικρή αγορά με ολιγοπωλιακές δομές.

Η λύση για το κεφάλαιο είναι φυσικά η αύξηση της ανταγωνιστικότητας σε ένα εκρηκτικά ανταγωνιστικό και πιεστικό τοπίο εντός ΟΝΕ-ΕΕ, αλλά αυτή θα περάσει συντριπτικά πάνω από τις πλάτες των εργαζομένων και είναι αμφίβολο αν θα είναι και επιτυχής με όρους διεθνούς ανταγωνιστικότητας. Η λύση για μία συμμαχία των εργαζομένων και του λαού πρέπει να είναι σε ρήξη με το σημερινό αναπτυξιακό πρότυπο. Είμαστε σήμερα σε θέση προγραμματικά και πολιτικά να περιγράψουμε επαρκώς μία τέτοια μεταβατική πορεία ρήξεων, ανατροπών και τελικά σοσιαλιστικού μετασχηματισμού; Όχι, και η σημερινή συγκυρία το υπενθυμίζει δραματικά, αλλά και μας δίνει ίσως ακόμα λίγο χρόνο για να το επιχειρήσουμε ουσιαστικά αν και εφόσον ο χρόνος φθοράς της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι γρήγορος.

Μάλλον δεν θα ζήσουμε κάποια άμεση κατάρρευση της κυβέρνησης και της οικονομίας και η φθορά δεν θα είναι τόσο γρήγορη όσο πολλοί νομίζουν. Η κυβέρνηση είναι πιθανό να πάρει

με ένα πρώτο σκληρό συμβιβασμό μία αναχρηματοδότηση και μεταφορά λήξης των ομολόγων του Μάρτη, αυτή είναι η περίφημη «γέφυρα» για την οποία μιλάνε ο Δραγασάκης και ο Βαρουφάκης. Και να κριθεί ο τελικός συμβιβασμός το Μάη-Ιούνη πριν τις μεγάλες θερινές αποπληρωμές ομολόγων και τη δυνατότητα χρήσης του προγράμματος Ντράγκι για την Ελλάδα. Η κυβέρνηση πατώντας στις λαϊκές προσδοκίες και εφαρμόζοντας ό,τι μπορεί από το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης θα επιδιώξει τελικά έναν αναγκαστικά οδυνηρό «έντιμο» συμβιβασμό στο ζήτημα του χρέους με επιμήκυνση (και όχι διαγραφή ονομαστικού χρέους που είναι *casus belli* για την τρόϊκα). Εκδοχές αυτού ήταν οι προτάσεις τόσο του Βαρουφάκη, που ο ίδιος εξαγγέλλει σχεδόν αυτολεξεί πλέον ως την «ελληνική πρόταση», όσο και του παραγκωνισμένου Μηλιού που παρουσιάστηκαν πριν λίγους μήνες.

Στο έδαφος αυτό και σε ένα περιβάλλον ασφυκτικών πιέσεων η κυβέρνηση μπορεί και να προβάλλει ως μόνη «ρεαλιστική» λύση κάτι τέτοιο σε σημαντικό μέρος της ελληνικής κοινωνίας. Ενδεχομένως, αν και πιο δύσκολο για την απέχθεια της ΕΕ στα δημοψηφίσματα, να θέσει τη λύση και σε δημοψήφισμα (πιέζοντας και ομαδοποιώντας τις αριστερές και δεξιές διαφωνίες σε μία τέτοια πολιτική, κάτι για το οποίο ελάχιστα προετοιμαζόμαστε...). Η ταμπακέρα φυσικά θα είναι το πρόγραμμα που θα συνοδεύει αυτό το συμβιβασμό και εκεί θα κριθεί και η ταχύτητα φθοράς της κυβέρνησης. Αν τα πράγματα εξελιχθούν έτσι η κυβέρνηση ίσως δεν πρόκειται να πέσει ούτε το καλοκαίρι, ούτε πολύ σύντομα, αλλά ο χρόνος φθοράς της ήδη θα αρχίσει να μετρά. Αυτό το τοπίο ίσως προσφέρει πολιτικό χρόνο για την αναγκαία προετοιμασία της αριστεράς του άλλου δρόμου σε όλα τα επίπεδα. Όχι προετοιμασία στη φορμόλη φυσικά, αφού αν δεν υπάρχει πρακτική κοινωνικής-κινηματικής και πολιτικής επικοινωνίας με το λαϊκό ρεύμα προσδοκιών και ελπίδας, καμία γραμμή δικαίωσης των προσδοκιών δεν θα ευδοκιμήσει ως διακηρυκτική πολιτική του λόγου.

Ανάγκη προγραμματικής ανασύνθεσης στα σταυροδρόμια της ιστορίας.

Δεν έχουμε εκμεταλλευτεί επαρκώς το χρόνο από το ξέσπασμα της κρίσης έως σήμερα. Ούτε για τη συγκρότηση οργανωμένων και πλατιών λαϊκών δομών με πρωτοτυπία και κοινωνικό πειραματισμό, ούτε για την εκπόνηση προγραμματικών επεξεργασιών για την επίλυση του κεντρικού προβλήματος της χώρας προς όφελος των εργαζομένων και του λαού. Ειδικά το δεύτερο φαντάζει ακόμα πιο ξένο από το πρώτο για μία αριστερά που έχει μάθει να κάνει μόνο κινηματική αντίσταση και να μη δουλεύει «κομματικά» σε προγραμματικές επεξεργασίες παρά μόνο για να αθροίσει αιτήματα του μαζικού κινήματος παραμένοντας 4 χρόνια απλώς σε 5 bullets όσον αφορά το κεντρικό πρόβλημα (που και αυτά τα πήρε από την Πρωτοβουλία Οικονομολόγων και αρχικά κατηγορήθηκαν ως «ενσωματώσιμα»). Αν θέλουμε να κάνουμε τομή και άλμα στην ιστορία και την πορεία της αριστεράς του άλλου δρόμου σε

αυτό το δρόμο πιστεύουμε ότι πρέπει να δοθεί σημαντικό βάρος πλέον. Σε αυτό το δρόμο πρέπει να συσπειρωθούν δυνάμεις κοινωνικά, μετωπικά και κομματικά.

Πράγματι, δεν πρέπει να υπακούσουμε και «δεν θα υπακούσουμε» στα καλέσματα είτε υποταγής στα μνημόνια είτε ταξικού συμβιβασμού στην περίοδο της μεγαλύτερης καπιταλιστικής κρίσης. Ούτε σκοπεύουμε όμως να κλειστούμε σε κανένα μοναστήρι ως σύγχρονη «Αίρεση των Καθαρών». Ούτε αυτοί άλλωστε γλύτωσαν από την παπική οργή και το σπαθί των σταυροφόρων αν και ήταν πολιτικά ακίνδυνοι. Όταν έφτασε η ώρα ακόμα και το να λες θεωρητικά-μεσσιανικά κάτι αιρετικό ήταν πρόβλημα, αλλά ίσως απέχουμε ακόμα από αυτό. Πράγματι, είναι ιστορικά και λογικά πιθανό να «έρχεται η δική μας εποχή». Πρέπει όμως να είμαστε και εμείς εκεί, πολιτικά και προγραμματικά προετοιμασμένοι, για να το καταλάβουμε όταν γίνεται.

Πηγή:ektosgrammis